

stačí možnost podřadění pod uvedené tam znaky. Je-li tedy, jako v souzeném případě, prokázáno použití jména po delší dobu již žalobkyní užívaného po právu (zápis do obchod. rejstříku od r. 1922, skutečné nerušené užívání), je-li prokázáno užívání ve styku zákaznickém (prodeje hospodářských strojů a náradí), dále možnost záměny a poměr soutěžitelský, správně posoudil věc soud první instance, vyhověv žalobě.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatelka opakuje v dovolání jen vývody odvolání, jež odvolací soud již vyvrátil, a stačí ji proto odkázati k odůvodnění napadeného rozsudku. Třeba jen podotknouti, že zákon o nekalé soutěži v § 11, o který tu jde, nevyžaduje zlý úmysl aniž úmysl nekalé soutěže, a jest také nerozhodné, zdali jednající věděl anebo věděti musil o způsobilosti záměny. Tato okolnost jest jen předpokladem pro žalobu o náhradu škody (§ 11 odst. (4) zákona o nekalé soutěži), nikoliv však pro žalobu zdržovací a odstraňovací.

Čís. 11263.

Dávka z majetku (zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n.).

Při rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost jest peníze vypadající na dávku z majetku prozatím uložiti do soudní úschovy, dokud nejsou nejvyšším správním soudem vyřízeny stížnosti proti tomu, že byla dávka uložena určitým osobám.

Věřiteli z kupní dobírky jest zakázáno ji vymáhati, dokud nebyla dávka buď zaplacená nebo zajištěna, třebaže byl bezelstným a opíral se o důvěru v pozemkovou knihu.

Dávka z majetku vážne nejen na hypotekární pohledávce nedoplatku kupní ceny, nýbrž i na pohledávce osobní.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1931, Rv I 1559/30).

Kupní smlouvou ze dne 17. března 1920 prodal stavitel Vilém P. obci T. nemovitosti ve vložkách 12, 530 a 719 pozemkové knihy pro obec T. Nedoplatek tržové ceny 500.000 Kč byl pro Viléma P-a vložen na tyto nemovitosti do pozemkové knihy a na nedoplatku tomto vázlo podle § 62 odst. (5) zák. o dávce z majetku ze dne 8. dubna 1920 čís. 309 sb. z. a n. přednosní zákonné zástavní právo pro dávku z majetku, kterou měl Vilém P. zaplatiti ve výši původní 181.441 Kč, nyní ve výši 166.120 Kč, poněvadž nemovitosti ty byly prodány mezi dnem 1. března 1919 a dnem 8. května 1920, kdy začal zákon o dávce z majetku účinkovati. Tuto pohledávku z kupní dobírky 500.000 Kč postoupil Vilém P. polovicí Heřmanu R-ovi a polovicí žalobci Františku H-ovi, takže každý měl na nemovitostech vloženo 250.000 Kč s přísl. Pohledávka R-ova měla však postoupeno knihovní pořadí před pohledávkou žalobce Františka H-a. Nálezem berní správy v T. ze dne 20. května 1927 o povinném ručení (platební výzvou) bylo vysloveno, že obě pohledávky, R-ova i H-ova, ručí za poměrnou část dávky z majetku předepsané Vilému P-ovi, a bylo hypotekární dlužnici Marii Sch-ové (která byla v konkursu) zakázáno

platiti hypotekárním věřitelům pozůstalosti po Heřmanu R-ovi a žalobci Františku H-ovi, dokud jimi nebude podán průkaz, že jest ona část dávky z majetku zaplacená nebo zajištěna. Když pak byly exekučně prodány nemovitosti připsané hypotekární dlužnici Sch-ové ve vl. 530 a 719 obce T., byla dávka z majetku v přihlášené částce 166.120 Kč přikázána rozvrhovým usnesením okresního soudu v T. ze dne 11. ledna 1928 státu k úplnému zaplacení podmíněně v rámci pohledávky 250.000 Kč pozůstalosti po Heřmanu R-ovi. Toto přikázání bylo potvrzeno usnesením rekursního soudu ze dne 14. prosince 1928. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se František H. na obci T. zaplacení nedoplatku kupní ceny 250.000 Kč eventuálně složení části zažalované pohledávky (vypadající na dávku z majetku uloženou Vilému P-ovi) do soudní úschovy. Procesní soud prvního státního soudu vyhověl žalobě potud, že uznal žalovanou obec povinnou složit ze zažalovaného peníze 83.060 Kč do soudní úschovy, zbytek pak zaplatiti žalobci. Odvolací soud nevyhověl odvolání ani té ani oné strany.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalobce (kromě úrokové pohledávky, jež tu v úvahu nepřichází) mimo jiné z těchto

důvodů:

Rozvrhovým usnesením ze dne 11. ledna 1928 byla dávka z majetku přikázána podmíněčně proto, že dosud nejsou nejvyšším správním soudem vyřízeny stížnosti proti tomu, že byla uložena věřitelům pozůstalosti Heřmana R-a a Františku H-ovi (žalobci). Dávka z majetku vázla na celé pohledávce pozůstalosti z kupní dobírky Viléma P-a. Berní správa, ana pohledávka pozůstalosti Heřmana R-a měla lepší pořadí, účtovala ji v rámci této pohledávky a dosáhla úplného uspokojení z nejvyššího podání, kteréžto usnesení jest právoplatné. Tím, jakož i dalším opatřením, že podle usnesení okresního soudu ze dne 27. května 1929 byla částka 166.120 Kč s přísl. až do vyřízení odporu uložena na zvláštní vkladní list, byla by dávka z majetku úplně zajištěna v rámci příkazu na zmíněnou pohledávku pozůstalosti Heřmana R-a, kdyby výsledek stížností, i pozůstalosti, i žalobcovy na správní soud musil vyzníti souhlasně buď zamítnutím obou, nebo vyhověním oběma. Není však vyloučena třetí možnost, jak na to správně poukazuje žalovaná obec v dovolací odpovědi, že bude vyhověno jen stížnosti pozůstalosti R-ovy a tato bude tím zproštěna dávky z majetku, kdežto stížnost žalobcova bude zamítnuta, v kterémžto případě by dávka z majetku postihla žalobcovu pohledávku z kupní dobírky. a pro tento případ, který též jest v dosahu možnosti, jest odůvodněno rozhodnutí nižších soudů, že má částka 83.060 Kč býti prozatím uložena do soudní úschovy. Jest proto žalobcovo dovolání proti tomuto bodu napadeného rozsudku neodůvodněné.

Žalobce poukazuje dále mylně v dovolání na svou důvěru v pozemkovou knihu, uváděje, že při postupu pohledávky z kupní dobírky nevěděl, že nebyla dávka z majetku zaplacená, neboť § 62 odst. (5) zák. o dávce z majetku v té příčině nerozeznává, nýbrž zakazuje každému věřiteli z kupní dobírky bez rozdílu právo ji vymáhati, dokud nebyla dávka buď zaplacená nebo zajištěna. Nemohl se tedy žalobce odvolávat ani na svou

bezelstnost ani na důvěru v pozemkovou knihu, neboť před zákonnými přednostními právy zástavními nechrání důvěra v knihy veřejné, jimi jest právě prolomena zásada publicity veřejných knih. Žalobce nemohl by se dovolávat ani uznání své pohledávky dlužnicí a dovozovati z toho, že se vzdala obrany § 62 odst. (5) zák. o dávce z majetku (§ 1396 obč. zák.), což bylo podrobně odůvodněno již v rozh. čís. 8552 sb. n. s., na něž se zde poukazuje.

Rovněž by žalobci nepomohly vývody, jimiž se snaží dovoditi, že dávka z majetku vázne jen na hypotekární pohledávce nedoplatku z kupní ceny, nikoli na pohledávce osobní, neboť názor ten nemá v zákoně opory. § 62 odst. (5) zák. o dávce z majetku nemluví o dlužníku hypotekárním, nýbrž uvádí, že byla-li nemovitost převedena v době od 1. března 1919 do dne účinnosti tohoto zákona (8. května 1920), požívá dávka z majetku přednostního zákonného práva zástavního i na případné pohledávce z nedoplatku kupní ceny; věřitel nemůže žádati plnění a dlužník (tedy nikoli pouze hypotekární dlužník) není povinen plniti, pokud není prokázáno, že dávka bývalého majitele jest zapravena neb jinak zajištěna; platí-li dlužník bez takového průkazu, ručí za dávku bývalého majitele do výše vyplacené pohledávky. Z doslovu tohoto vidno, že právě jest to osobní dlužník, který nesmí před zajištěním dávky platiti, vždyť dlužník hypotekární není, nepřevzal-li dluh k osobnímu zaplacení, vůbec povinen platiti, nýbrž musí jen snášeti prodej nemovitosti za účelem uspokojení zástavního věřitele.

Čís. 11264.

Pojišťovací smlouva.

Výklad pojišťovací podmínky, podle níž pojišťovna neručí za škody vzniklé při závodních nebo distančních jízdách všeho druhu nebo při trainingu (přípravných jízdách) k nim.

Jízdou při závodě nebo jízdou distanční a trainingem (přípravou) k ní jest jen jízda přímých účastníků závodu, nikoliv jen příležitostná jízda někoho jiného, kdo není k závodu vůbec přihlášen a jen na žádost pořadatelstva závodů k vůli reprezentaci jede po jízdě dráze v místech, kde podle výslovného ustanovení závodních podmínek vlastní závod ještě nezačal.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1931, Rv I 1584/30).

Automobil žalující firmy, jedá jako reprezentační vůz za spolehlivostních závodů Košicemi, vjel do zástupu lidí, z nichž několik bylo usmrčeno a poraněno. Žalobkyně se s poškozenými vyrovnala a domáhala se žalobou, o níž tu jde, náhrady škody na pojišťovně, u níž byl automobil pojištěn proti povinnému ručení. Procesní soud prvního stádu uznal žalobní nárok důvodem po právu, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. **Důvody:** V souzeném případě jde o to, zda lze jízdu automobilem žalující strany pokládati za jízdu závodní a zda lze proto v souzeném případě použití § 4 dodatečných ustanovení k pojišťovacím podmínkám, podle nichž společnost neručí za nároky ze škod, které